

Sankthansbålet

Så vidt jeg ved besøger Charlotte stadig Randi hver måned. Hvad de snakker om, ved jeg ikke, men jeg ville gerne være en flue på væggen engang. Jeg kan forestille mig at Charlotte fortæller om Kenny og deres nye hundehvalp og kommer med små morsomme historier fra jobbet. Charlotte vil for alt i verden ikke have at Randi skal bekymre sig. I stedet tror hun på sukkerpiller, på ro og stabilitet og hyggehistorier som den bedste medicin. Hendes visitter er en del af et behjertet forsøg på at lade som om alt er ved det gamle, på at bukke tidspilen sammen så fremtiden kommer til at pege bagud. Hun kan ikke acceptere at Randi for længst har sat sig ud over tiden.

Egentlig var det Randi og mig der var veninder. Hun havde noget fandenivoldsk over sig som jeg godt kunne lide, en rastløs utålmodighed med tilværelsen. Da vi mødte hinanden i Nepal for fire år siden, var jeg ikke et øjeblik i tvivl om at hun ville være den rigtige rejsekammerat. Hun rejste alene rundt selv om hun var pige og faktisk ret spinkel. Men hun havde også en usædvanlig slagfærdighed. Alene stemmen – man skulle ikke tro at så lille en kvinde kunne råbe så højt! Det kunne hun, og det gjorde hun hvis hun følte sig snydt eller dårligt behandlet. Hun var ikke bange for nogen, kunne tværtimod godt virke lidt frygtindgydende selv. Men af en eller anden grund påtog hun sig at blive min beskytter da Henrik og jeg havde haft vores sidste, afgørende skænderi. Ellers ville jeg sikkert være taget hjem. Jeg syntes ikke Thailands strande var sagen for en enlig kvinde hvis hjerte slog på halv. Men jeg tog fejl. Randi havde billet til samme rute, og jeg lod mig fange ind af hende. Vi fik seks flimrende, fnisende og urolige uger sammen i Thailand og Indonesien, og så tog jeg hjem, grundigt kureret for min forliste forelskelse. Selv fortsatte hun til Tasmanien.

Jeg ville aldrig have fundet på at bringe Charlotte og Randi sammen. De er så forskellige som en fersken og en kaktusfigen. Begge har de en egen sødme, men hvor den ene trives i læ og kræver kærlig pasning, så vokser den anden vildt og lader sig ikke omklamre. Charlotte er min gamle veninde helt tilbage fra dengang drenge var dumme, Randi kom derimod til mig som et vink fra fremtiden, et levende bevis på en anden måde at leve på. Men efter at de var mødtes til min 25-års fødselsdag blev de ved med at spørge til hinanden. Den følgende vinter var vi meget sammen alle tre. Charlotte bagte grøntsagstærter, Randi serverede krokodillehalebøffer, mens jeg nøjedes med tandorikylling og andre almindeligt trendy ting. Charlotte fik os med til lyrikoplæsninger og debatter om gensplejsning og dyreforsøg. Randi trak os til gengæld med til koncerter med bands jeg aldrig før havde hørt om. Jeg følte mig pludselig sært utilstrækkelig over for dem begge to, hverken checket nok eller spændende nok, men vi havde alligevel nogle

enkelte aftener hvor vi kunne få det bedste frem i hinanden. På de aftener virkede verden åben og venlig, og livet blev opløftende fuldt af uprøvede oplevelser. Det er vigtigt at huske – ellers bliver det hele for alvor meningsløst.

Det må have været en af de aftener, Randi indviede os i sine planer om at tage LSD. Charlotte blev selvfølgelig forfærdet først, men på en eller anden måde blev hun alligevel fanget ind. For det var hende der begyndte at undersøge alt muligt om hallicunogener – med sin sædvanlige grundighed. Ganske vist gjorde hun det for at holde Randi borte fra kriminalitetens bane, som hun sagde. Hun fik hende til at love at hun ville lade være med at tage LSD, hvis Charlotte kunne finde noget andet der var lige så interessant uden at være forbudt. Og her udfoldede hun forbavsende talenter. Når bare det var lovligt, så var der faktisk ingen ende på hvad Charlotte ville gå med til. Så vi kom til at tilbringe mange aftener med at diskutere for og imod pigæblefrø, spidsnøgenhat, belladonna, bulmeurt og andre vækster der aldrig før havde indtaget nogen særlig plads i vores bevidsthed. Nogle af dem faldt på at de var for svære at skaffe, andre fordi de skulle smage rædsomt. Efterhånden fik vi os snakket frem til at vi ville prøve at kopiere heksenes flyvesalve. For hvis de fløj til Bloksbjerg gjorde de det næppe på et kosteskift, men snarere på et trip. Herfra var der ikke langt til at vælge sankthansaften som den nat hvor vi ville kaste os ud i det ukendte. Ved at studere forskellige opskrifter på flyvesalve (de er slet ikke så svære at finde som man skulle tro) fandt vi ud af at pigæble måtte være en af de vigtigste ingredienser.

Vi skulle mødes den 23. om eftermiddagen og lave vores salve. Så ville tage til stranden for at se på bål og bagefter hjem til Randi til vores private ritual. Det skulle være en hyggelig aften, så vi på forhånd var i den bedst mulige stemning.

Skønne planer. Den 22. vendte vejret, som det tit sker omkring solhverv. Det blev pludselig meget koldt og blæsende. Sankthansbålene blev skyllet ned i bølgerne rundt om langs strandene, og på selve aftenen den 23. stod der en strid blæst ind mod kysten, ja det blev faktisk stormvejr. Charlotte havde været på Anholt med Kenny i weekenden, og hun ringede uventet og sagde at de ikke kunne komme derfra og blev nødt til at blive et par dage ekstra. Charlotte ville aldrig, aldrig have fundet på at sige at hun havde fået kolde fødder, at hun alligevel ikke havde lyst til at være med eller at hun slet og ret var bange for hvad der kunne ske. I stedet fik hun stormvejret forærende, og med det som alibi kunne hun blive siddende i Kennys lune favn og samtidig være tilfreds med sig selv over det vovemod hun havde villet udvise, hvis bare ikke ... Jeg var meget vred på hende dengang.

Så sad Randi og jeg altså alene tilbage, og stemningen var ikke den bedste. Vi kiggede på pigæblefrøene, og jeg havde egentlig mest

lyst til at droppe det hele, men det ville Randi ikke høre tale om. Jeg kunne se på hende at hun faktisk glædede sig til at overskride endnu en grænse, til at erobre nyt land i sit eget indre. Og fordi jeg holdt af hende gav jeg efter. Det havde hele tiden været hende der førte an og mig der fulgte. Salven droppede vi dog og blev enige om bare at spise nogle frø. Der var nok af dem. Jeg tog kun en lille, forsigtig portion, men Randi mente at der skulle nogle flere til.

I begyndelsen skete der ikke noget, det blev mest til lidt ubehag: kvalme og tørre pletter i svælget. Men på et tidspunkt fik jeg lyst til at lægge mig ned, og så begyndte verden at forandre sig. Loftet kom styrtdykkende, men trak sig straks efter væk, så blev det opløst og begyndte at regne ned som dråber omkring mig. Derfor rejste jeg mig op igen og fik nu øje på en mand, som jeg aldrig før havde set.

Hvad der videre skete, har jeg møjsommeligt stykket sammen fra den smule jeg kan huske, fra Charlottes antydninger og fra politirapporten. Randis egen beretning får jeg nok aldrig, men jeg skal forsøge at fremstille historien fra begge sider:

Randis trip

Først blev der mørkt, sortere end noget andet sort. Ingenting kunne man se. Men man kunne mærke vinden ruske, og langt borte fra lød der en hvisken, som måske var en kalden. Pludselig kom de, kosteskaftene, og heksene begyndte at pifte omkring. Det var morsomt, sådan lidt tegneserieagtigt, en blanding af nytårsraket og karneval. Heksene kiggede på hende, de ville noget med hende. Hun indvilligede og fik så sit eget kosteskaft. De fløj af sted i natten sammen. Kulden kunne hun slet ikke mærke.

Allerede efter få minutter kommer de til Bloksbjerg. Randi kigger sig om efter festen, men kan ikke se nogen. Heksene fortæller at det hele foregår inde i bjerget, at hun bare skal flyve med dem ind gennem sprækken. Men først skal hun være med i et par ritualer, som alle sammen har en erotisk drejning. (Det er

Mine egne oplevelser

Der stod en mand foran mig med halvt bortvendt ansigt. Han kendte mit navn, i hvert fald kaldte han på mig. Jeg tog et skridt hen imod ham, og straks fjernede han sig et skridt væk. Jeg gik nærmere, og han trådte baglæns igen. Nu stod han foran reolen, og jeg skulle bare gå to skridt frem for at nå ham. Men idet jeg rykkede frem, forsvandt han ind gennem reolen. I stedet fik jeg øje på en kvinde ovre i hjørnet af stuen. Hun smilede og vinkede mig nærmere. Mine ben lystrede ikke rigtigt mere, men ved at holde fast i stolene fik jeg kantet mig over i hendes retning. Lige da jeg skulle til at præsentere mig og give hånd, forsvandt hun imidlertid, som om hun var punkteret. Det gjorde mig ret modløs. Men ikke så længe efter dukkede en ny skikkelse op. Det mærkelige ved det var, at han hang på en bøjle ude på stumtjeneren. Det

altså det de bruger deres kosteskafter til!) Nu er hun en af deres, siger de og inviterer hende indenfor. Men idet hun nærmer sig sprækken, bliver hun ramt af en isnende kold vind, og denne gang kan hun tydeligt føle den. Hun råber at hun ikke kan, men så bliver heksene vrede og begynder at håne hende. I et glimt kan hun se at de er ude på at æde hendes indvolde, og så begynder hun at råbe alt hvad hun kan. Mørket trækker sig sammen om hende – hun kan ingenting se og råber for heller ikke at høre noget. På det tidspunkt kommer hun i tanker om at hun har en lighter i lommen. Straks hun tænder den er hun tilbage i lejligheden. Foran hende står en lysende skikkelse, som hun ser som sin frelser. Skikkelsen forklarer at hun skal være en lysbærer, ikke en mørkemager. Trods en voldsom kvalme lykkes det hende at gå ud i køkkenet og tænde to stearinlys, som hun tager med ind i stuen. Her er hun lige ved at falde over mig. Da hun genkender mig, stopper hun op og siger langsomt: »Du ... skal bære lyset. Du!« Hun rækker det ene lys frem imod mig, men på grund af en hurtig bevægelse jeg gør, taber hun det ned på mig. Og så begynder jeg virkelig at lyse. Men da jeg kravler væk fra hende vil hun se mere. Hun holder lyset hen til andre ting, og snart er hele lejligheden et lyshav.

beroligede mig lidt, for så kunne han ikke løbe nogen steder. Jeg begyndte at arbejde mig derud. Det var ikke let, for benene ville stadig ikke rigtigt bære. Hans ansigtsudtryk skiftede hele tiden, og jo nærmere jeg kom, jo mere tvivlede jeg på at han kunne være virkelig. Der var noget klovneagtigt over ham, og jeg kunne heller ikke forstå hvorfor han havde Randis anorak på. Men da jeg kom helt tæt på begyndte han at skælde mig ud og råbe højt. Jeg blev dødforskrækket, ville jo bare have lidt selskab. Men så var der til gengæld en ny skikkelse inde i stuen, som kiggede venligt på mig og sagde: »Følg mig!« Jeg slæbte mig tilbage ind i stuen, men da også han viste sig at være et syn kunne jeg ikke tage mere. Jeg var og blev en medløber, en der fulgte efter andre uden at have nogen ryggrad selv. Fuldt af selvmedlidenhed sank jeg sammen på gulvet. Jeg ønskede kun at dø, følte mig ikke værdig til at leve. I samme øjeblik kan jeg mærke Randi. Hun er lige ved at falde over mig og siger: »Dø ... skabagtige køter, dø!« Så tænder hun ild til mig. Mine elastikbukser begynder at smelte. Det gør vanvittigt ondt, men nu kan jeg pludselig handle selv. Jeg slæber mig ud på trappen og ringer på hos naboen. Mere kan jeg ikke huske, andet end lugten af brændt kød, som jeg mærkeligt nok syntes var interessant.

I aviserne var sagen klar: Randi var heksen der forførte os andre, med Charlotte som den pæne pige der undslog sig i sidste øjeblik. Jeg blev derimod offeret, den uskyldige der blev ledt i fordærv af en stærkere vilje. Det så indlysende ud på papiret, og sådan blev vi også behandlet: Randi sidder stadig på den lukkede afdeling med en tidsbestemt behandlingsdom hæftet på sig. Og jeg fik tilbudt psykologhjælp allerede mens jeg lå på brandsårsafdelingen endnu. Charlotte regnede alle derimod med ville klare sig selv.

Men sådan går sagen ikke op. For Randi kunne måske have bevaret forstanden, hvis ikke vi havde blandet os i hendes projekt. Vi skulle have ladet hende tage LSD i fred. Det er derfor Charlotte ikke kan slippe hende nu. Charlotte føler at det er hendes skyld alt hvad der skete, fordi det var hende der fik lavet om på planerne og så alligevel ikke ville være med da det kom til stykket. Men det er der ingen der forstår, ingen der vil høre tale om. Den eneste der virkelig har fået noget ud af hele miseren er mig. Selv om jeg må gå med stok, har jeg i det mindste lært at stå på mine egne ben.